

posledice nastajanje manj vitalnih homozigotnih potomcev in zmanjševanje genetske variabilnosti v mladi generaciji gozda.

Posebno problematičen je selekcijski vpliv onesnaženega zraka, ki ne pride do izraza v mlajših nasadih, ampak šele v poznejših razvojnih stadijih gozda. Selekcija v smeri prilagajanja gozda na onesnažen zrak je brezgledno početje. Malo

je tudi znanega o vplivu, ki ga ima selektivno redčenje na genetsko sestavo sestojaja. Enostranska umetna selekcija ima lahko neugodne posledice na genetsko variabilnost.

Gregor Božič
Dr. Marjan Zupančič

GDK: 907.6

Janez PETKOŠ

MOJA MOLITEV*

Daj, dvigni se gozd,
da skriješ goloto,
človeško sramoto.

Na dobrave hrast in beli gaber mi dvigni,
hrast, ki vetru se upira,
strelo prezira.
Ga starost ne gane,
vse zviška mi gleda;
le jesen v logu spoštuje,
ker v boju s poplavo zmaguje,
in lipo občuduje.
Kot ženka jo objame,
saj z njeno mehko
svojo trdoto blaži.

V grapah temačnih
javor, jesen in brest
naj bregove pokonci drže.

Ob potoke in reke
topole in vrbe, jesen in jelše posej.
Drevesa, ki z vej korenine poženo,
da bregove kot sidra
ob poplavih drže.

Na strma in suha pobočja,
kjer sonce od zore do mraka
sence preganja,
kjer razkošju sonca
se kača predaja,
črni gaber in mali jesen mi dvigni,
da skala se skrije,

da kamen se ujame,
da trava kot hrana
z več vlage mehko dobi.

Vsepovsod pa smreko in bukev posej,
saj smreka cela kraljestva svoja ima,
bukav pa v gozdu
kot mali vlogu igra.

Vmes jelko mi vsadi, da gozd posrebrni,
da v smrekovem gozdu stojnost krepi.
Pa skromnost po vlagi in hrani ji vdahni,
da tako trpela ne bo
in več bo prostora zavzela.

V krajih, kjer vročina, veter, suša pesti,
naj se v prvih vrstah bori bore.
Listavcem listje z debelo kožo obdari
in v dlakasti mah jih odeni,
da drevje življenjske sokove ne izgubi,
ko se z mukami suše bori.

Po skritih, temnih kotičkih tiso
kot biser temno zeleni
za vnuke ohrani.

Strme, visoke grebene,
kjer drevje še senco svojo podi,
da več svetlobe, toplote dobi,
z zlatorumenim macesnom
mi okronaj.

Macesen junaški
za borca mi okronaj,
saj kot bojevnik – predstraža
v gori stoji,

* Iz zbirke pesmi Janeza Petkoša "Glas srca, misli duha".

se z zimo, plazovi, vetrovi
in strelo bori.
Nikomur na poti,
le sebi je zvest,
pred tegobami divje narave
vse v dolino beži.

Gozdne robove z vencem
cvetočega grmovja prepleti,
da čebela omamo dobi,
da oko se spočije,
da divjad se ti skrije,
da veter se ubije.

V višinah, kjer drevje
grmovno višino, podobo dobi,
naj rušje, kot mreža bohotna
plazove kroti
in skalne grebene pokonci drži.

Zaselke, vasice in mesta objemi.
Na travnike, polja,
na rob za vasjo
brezo in češnjo
za pušeljč posadi.

Daj, dvigni se, gozd,
da jezo vetrov in voda umiriš,
studence, potoke in reke zbistriš,
zrak mi očistiš,
sončno pripeko omiliš,
hrup človeštva blažiš,
jezo bogov ohladiš.

Daj, dvigni se, gozd,
da studence kot rojstva življenj obudiš,
da dom na biljone bitij dobi,
da v deželi se pesem zbudi,
da krajina spet pravo podobo dobi.

Daj, dvigni se, gozd,
da divja žival pred človekom
zavetje in hrano dobi,
da človek se skrije
pred samim seboj,
da človeku ob bistrem studencu
um se zbistri,
ko tebe spet, gozd,
za prijatelja dobi.

Daj, dvigni se, gozd,
da skriješ goloto,
človeško sramoto.

Foto: Janez Slavec

